

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **R.T.**, bytem X, zastoupeného společností Moore Stephens, s. r. o., se sídlem Nádražní 344/23, Praha 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2017, č. j. 4058/17/5200-10424-708965,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2017, č. j. 4058/17/5200-10424-708965 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1231345/16/2205-50521-305762, vydaný Finančním úřadem pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobci podle zákona

č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pro rok 2012 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), doměřena daň ve výši 85.110 Kč a současně mu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 17.022 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 3. 4. 2017 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě uvedl, že podnikal ve sdružení BETO-S (sdružení fyzických osob bez právní subjektivity) společně s panem Z. B., přičemž podíl na příjmech a výdajích žalobce v tomto sdružení činil 67 %. Sdružení bylo v letech 2011 a 2012 zhotovitelem díla „Stavební úpravy, nadstavba a přístavba objektu č. p. 176/II se změnou užívání na Pobytové a vzdělávací středisko ekologické výchovy a denní rodinné ekovýchovné centrum“ pro objednatele občanské sdružení VESPOLEK. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. byla subdodavatelem žalobcova sdružení na této zakázce. Na stavbě se dále podílelo sdružení KOPI.

Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces, jenž spatřuje v nesprávném doručování napadeného rozhodnutí, když zůstalo nepovšimnuto, že žalobce byl v odvolacím řízení zastoupen. Zástupci bylo napadené rozhodnutí doručeno až po telefonickém upozornění správce daně. Přímo žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to i přesto, že žalobce má zřízenou datovou schránku. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno a nemůže tak vyvolávat zamýšlené účinky.

Žalobce dále namítá, že správce daně neunesl důkazní břemeno ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 10. 6. 2015 ve vztahu k prokázání svých pochybností, když pouze odkázal na obecně vymezený předmět faktury, resp. chybějící zakázkové listy. Žalobce k prokázání splnění podmínek pro daňovou uznatelnost daného výdaje nestíhalo důkazní břemeno, protože prvotní povinnost prokázat své tvrzení splnil předložením vyžádaných písemností. Zpět na žalobce se důkazní břemeno podle jeho názoru nepřeneslo. Další výzvy k prokázání skutečností se již žalobci nedostalo a byl seznámen s kontrolním zjištěním. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že správce daně neunesl důkazní břemeno k prokázání svých pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124).

Žalobce namítá i to, že předložené důkazní prostředky byly v daňovém řízení nesprávně vyhodnoceny. Argumentace žalovaného se opírá o domněnky a údajné nesrovnalosti v předložených písemnostech a o zdánlivé rozpory v údajích podaných svědky. Předmětem pronájmu stavebních strojů žalobci od společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. byly stroje vlastněné uvedenou společností a K. K. K tomu náležející faktura za pronájem obsahovala práce odvedené společností Technologická a stavební huť, s. r. o., potažmo jejími pracovníky při stavebních pracích a při seřizování, údržbě a čištění strojů. Ing. K., jednatel společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. s K. K. uzavřel smlouvu, na jejímž základě K. K. ponechal své stroje na stavbě (cizím pozemku), za což tyto stroje mohly být užívány společností Technologická a stavební huť, s. r. o., která je rovněž mohla pronajmout třetím osobám. Na předmětném díle se stran stavebních prací podílely všechny uvedené subjekty (Technologická stavební huť, s. r. o., sdružení KOPI i BETO-S).

Žalobce je přesvědčen, že prokázal, že fakturovaná služba mu byla poskytnuta. Poukazuje na jednotlivé důkazní prostředky a podrobný rozpis užití stavebních strojů a nástrojů. Cena byla vyčíslena v ceně obvyklé. Přitom bylo vycházeno ze stavebního deníku, jehož správnost potvrdil stavbyvedoucí Ing. L. V souladu s rozpisem použití stavebních strojů je i svědecká výpověď Ing. K.; předmětné stavební stroje jsou rovněž zachyceny na řadě fotografií. Na stavební práce byly použity stroje společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. a sdružení KOPI. Subdodavatelské práce od společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. a sdružení KOPI ovšem netvořily 100 % prací vykonaných předmětnými stavebními stroji. Zbylou množinu prací, které byly provedeny prostřednictvím předmětných stavebních strojů, vykonalo sdružení BETO-S, jinak by nebylo možné dílo dokončit, „neboť by další stavební práce nebyly objektivně „navázatelné“ na předchozí nedokončenou stavební fázi“. Žalobce má za to, že bylo prokázáno, že sdružení BETO-S stavební stroje na stavbě používalo a pracovalo s nimi. Zjištění žalovaného vychází z nesprávného vyhodnocení skutkového stavu; tvrzení orgánů daňové správy o vysoké nepravděpodobnosti toho, že by K. K. a P. M. zdarma poskytli Ing. K. své stroje a ten, aby za jejich pronájem inkasoval více jak půl milionu korun od sdružení BETO-S, je podle žalobce nepodložené.

Ve stavebním deníku jsou uvedeny veškeré uskutečněné práce, rozpis stavebních prací za 11/2011 až 1/2012 znázorňuje pronajaté stavební zařízení a počet dnů, kdy s ním bylo pracováno pouze žalobcem, resp. sdružením BETO-S. Tyto podklady jsou v souladu se žalobcovými tvrzeními.

Žalobce zdůrazňuje, že K. K. a P. M. své stroje Ing. K. či společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. neposkytli zdarma. Protiplněním zde bylo parkování těchto strojů na cizím pozemku a jejich údržba. Tato skutečnost byla žalovaným zhodnocena nesprávně. Žalovaný podle žalobce nesprávně hodnotil výpověď Ing. K., když ji vyhodnotil jako rozporuplnou; při řádném rozboru jednotlivých otázek a odpovědí zde není žádných rozporů. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil poskytnutou fotodokumentaci, kterou neměl být prokázán právní vztah mezi jednotlivými subjekty, nýbrž byly předloženy pro podporu faktu, že tyto stroje byly skutečně na staveništi umístěny.

Žalobce rovněž nesouhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí. Podotýká, že mezi kontrolovaným zdaňovacím obdobím a výsledkem svědka K. K. uplynuly více než tři roky a K. K. (vlastník stavebních zařízení) nebyl ani smluvní stranou při pronájmu předmětných stavebních zařízení mezi společnostmi Technologická a stavební huť, s. r. o. a sdružením BETO-S. I přes nesrovnalosti ve výpovědích ohledně obstarávání pohonných hmot bylo všemi svědky potvrzeno provádění stavebních prací zúčastněnými subjekty (BETO-S, Technologická a stavební huť, s. r. o., KOPI), umístění strojů ve vlastnictví sdružení KOPI a společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. na stavbě a využívání pronajatých strojů žalobcem.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že nebylo prokázáno, že společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. a sdružení KOPI nefakturovaly žalobci provedené subdodavatelské práce; orgány daňové správy nesprávně hodnotily provedené důkazy. Žalobce zdůrazňuje, že není právně významné, že dohoda mezi K. K. a společností Technologická a stavební huť, s. r. o. o užívání strojů a jejich dalším úplatném pronajímání neměla písemnou formu a taktéž to zda společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. měla či neměla stroje v obchodním majetku.

Žalobce podotýká, že předmětnou fakturu řádně uhradil a společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. ji zahrnula do svého účetnictví a zdanila daní z přidané hodnoty a zahrnula do výnosů roku 2012.

Žalobce závěrem shrnul, že orgány daňové správy porušily § 8 odst. 1 daňového řádu, když nepřihlédly ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalovaný, resp. správce daně podle přesvědčení žalobce nedostal povinnosti podle § 92 odst. 5 písm. c) téhož zákona, když neprokázal, že žalobcem tvrzené skutečnosti nenastaly nebo nastat nemohly.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti o tom, zda úhrada konkrétní faktury č. F/212024 přijaté od společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jednalo se o to, zda žalobce unesl důkazní břemeno co do prokázání oprávněnosti výdajů podle konkrétní faktury. Prokázání rozsahu plnění, uskutečnění plnění a uskutečnění plnění dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu jsou zákonné podmínky podle zákona o daních z příjmů.

Žalovaný připouští, že bylo nesprávně doručováno, avšak toto pochybení bylo zhojeno a rozhodnutí o odvolání bylo doručeno v souladu s § 41 daňového řádu. Rozhodnutí se dostalo do sféry dispozice zástupce žalobce a ten měl možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit.

K žalobnímu bodu o důkazním břemenu a nedostatečném zjištění skutkového stavu žalovaný odkazuje na konkrétní části kontrolní zprávy a napadeného rozhodnutí, kde se popisují pochybnosti, které správci daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vznikly a žalobcem nebyly vyvráceny. K. K. společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. neznal, nebyl si vědom toho, jaká údržba jeho strojů byla prováděna, kolik hodin byly využívány, kdo nakupoval pohonné hmoty. Ani svědek Ing. L. společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. neznal, neviděl, že by Ing. K. stavební zařízení opravoval, neví, jaké konkrétní stavební zařízení mělo být pronajímáno. Ing. K. sdělil, že stroje využívali jejich vlastníci, a to K. K. a P. M.; tito rovněž provedli velkou část prací, zbytek byl proveden Ing. K. a jeho zaměstnanci. Pohonné hmoty měl podle Ing. K. nakupovat K. K. a P. M., čištění a údržbu aut měl provádět K. K., čištění a údržbu traktorbagru P. M. Opravy stavebních zařízení si prováděli K. K. a P. M. sami. Odlišnosti ve svědeckých výpovědích podle žalovaného oslabují věrohodnost těchto důkazů a ve svém souhrnu neosvědčují uskutečnění deklarovaného plnění.

Předložené fotografie byly pořízeny v době od 17. 7. 2006 do 23. 7. 2014; v rozhodném období zachycují toliko traktorbagr a autojeřáb společnosti STAVCENT, a. s. a nákladní vozidlo neznámého vlastníka.

Podle stavebního deníku měly být bourací a výkopové práce dokončeny k 3. 2. 2012, ale podle vyjádření Ing. K. měl být dokončeny v prosinci 2011. Práce prováděné v prosinci 2011 a počátkem roku 2012 traktorbagrem a minibagrem byly fakturovány přímo žalobci K. K. Stavební zařízení uvedené ve stavebním deníku není až na výjimky přiřaditelné konkrétnímu vlastníkovi. Poukazuje se rovněž na markantní rozpory v údajích o počasí. Další nesrovnalosti směřují k době využití jednotlivých stavebních zařízení a je zřejmé, že fakturované údaje nemají odraz ve faktickém stavu, ale vznikly prostou matematickou operací.

V průběhu řízení vyvstaly vážné pochybnosti o věrohodnosti provedených důkazních prostředků, pro které bylo uzavřeno, že provedené důkazní prostředky neprokázaly fakturované služby. Žalovaný připomněl, že důkazní břemeno ve věci prokázání deklarovaného plnění je na žalobci a jeho důkazní nouzi nelze překlénout logickým úsudkem založeným na alternativním běhu věcí. Žalobce byl vyzván k tomu, aby prokázal, jaké konkrétní stavební zařízení měl od společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. skutečně pronajato, v jakém období a za jakou cenu, v jakém období a za jakou cenu byl na tomto stavebním zařízení prováděn servis a údržba, jaké a v jaké výši byly na tomto stavebním zařízení provedeny opravy. Touto výzvou přešlo důkazní břemeno na žalobce; žalobce jej neunesl.

Žalovaný má za to, že dostál požadavkům § 8 odst. 1 daňového řádu, kdy v rámci hodnocení důkazů vyšly najevo zjevné nesoulady v obsahu těchto důkazů a byla narušena jejich hodnověrnost.

Z předloženého daňového spisu krajský soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Dne 13. 3. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 (protokol č. j. 604473/15/2205-60561-307383). V průběhu daňové kontroly vyjádřil správce daně pochybnosti týkající se věrohodnosti předložených dokladů, a to zejména faktury č. F/212024 (též jako 201201) ze dne 31. 1. 2012 vystavené společností Technologická a stavební huť, s. r. o. pro sdružení BETO-S, jehož členem byl žalobce s podílem 67 %, na částku 685.665 Kč bez DPH (822.798 Kč včetně DPH). Předmětem této faktury byl „*pronájem, servis, údržba a opravy stavebního zařízení*“.

Při jednání dne 21. 5. 2015 žalobce k předmětné faktuře uvedl, že se jednalo o pronájem zemních strojů na celý rok na bourání objektů. Servis těchto vozů prováděla uvedená společnost.

Výzvou ze dne 10. 6. 2015 byl žalobce vyzván k předložení dokladů a k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012. Bylo požadováno předložení stavebního deníku na zakázku „Stavební úpravy, nadstavba a přístavba objektu č. p. 176/II se změnou užívání na Pobytové vzdělávací středisko ekologické výchovy a denní rodinné ekovýchovné centrum“. Dále bylo v souvislosti s předmětnou fakturou požadováno, aby žalobce prokázal, že zdanitelná plnění byla skutečně přijata, a aby doložil, o jaká stavební zařízení se jednalo, jaký servis a v jaké ceně byl na zařízeních vykonán, stejně jako aby žalobce prokázal, že se jednalo o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. V odůvodnění výzvy se uvádí, že byla uzavřena smlouva s občanským sdružením VESPOLEK na konkrétní stavební práce v konkrétním objektu, kde má rovněž sídlo společnost Technologická a stavební huť, s. r. o., která měla žalobci poskytovat služby podle předmětné faktury. K faktuře nejsou připojeny žádné písemnosti, které by blíže konkretizovaly pronajaté stavební zařízení, není zřejmé, jaký servis, údržba, opravy, v jakém období a za jakou cenu měly být provedeny. Vzhledem k těmto skutečnostem vznikly u správce daně pochybnosti o správnosti údajů o výdajích vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobci se současně dostalo poučení o tom, jaké důkazní prostředky lze k prokázání tvrzení nabídnout.

V předložené kopii stavebního deníku jsou zahrnuty údaje od 31. 10. 2011 do 21. 9. 2012. Dále žalobce předložil fotografie ze stavby na nosiči CD.

Dne 29. 10. 2015 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění (protokol č. j. 1914404/15/2205-60561-307383), ve kterém bylo mj. konstatováno, že žalobce zahrnul mezi daňové účinné výdaje sružení za rok 2012 částku 686.742 Kč, z čehož na žalobce připadá částka 460.117 Kč, přičemž tato částka byla zahrnuta v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť žalobce neprokázal, že se jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, když na podporu svých tvrzení předložil toliko denní záznamy stavby a fotografie. Z těchto listin není zřejmé, že by společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. pronajímala žalobci či sružení BETO-S nějaká stavební zařízení a že by prováděla jeho servis, údržbu a opravu.

Ve svém vyjádření ze dne 23. 11. 2015 žalobce navrhl výslech několika svědků.

Správce daně vyhověl návrhu žalobce na výslech svědků ve věci pronájmu stavebního zařízení společností Technologická a stavební huť, s. r. o. a žalobce byl o termínu výslechu svědků písemně informován. Byl rovněž uvědoměn o změně termínu výslechu svědků.

Svědék Ing. J.L. při výslechu dne 11. 12. 2015 uvedl, že působil na předmětné stavbě jako technický dozor. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. neznal. Na stavbě byly použity stavební mechanismy, které si pronajal generální dodavatel stavby sružení BETO-S od různých subdodavatelů. Svědek jednal s Ing. K., který působil jako zástupce investora občanského sružení VESPOLEK. Provedené práce předával z 90 % Ing. K. Svědek sám fakturoval přímo sružení VESPOLEK. Svědek vyjmenoval stavební stroje, které byly na stavbě využity, komu patřily, mu však nebylo známo, pravděpodobně subdodavatelům dodavatele. Sazby stavebních strojů na svědkem kontrolovaných fakturách byly uvedeny v obvyklých cenách, u traktorbagru se cena pohybuje okolo 800 Kč za hodinu. Hlavní bourací práce byly prováděny traktorbagrem. Se stavebními stroji viděl pracovat i Ing. K. Kdy bylo se stroji pracováno je uvedeno ve stavebním deníku, který zachycuje skutečný stav. Svědek rovněž uvedl, že si není vědom servisní činnosti na strojích, nicméně z povahy věci tyto stroje servis a doplňování provozních kapalin vyžadují.

Svědék K. K. při výslechu dne 11. 12. 2015 uvedl, že pro žalobce léta dělá výkopové práce. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. mu nebyla známa, jednal vždy s Ing. K. a neví, zda společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. pronajímala stroje sružení BETO-S. Dané stavby se svědek účastnil, prováděl se svými stroji zemní práce. Činil tak nepravidelně, stroje měl na stavbě uskladněné. Když Ing. K. zavolal, přišel udělat požadované práce, fakturu vystavil Ing. K. nebo jeho společnosti, přičemž svědek si nebyl jist, o jakou společnost se jedná. Na přestavbě daného objektu působil svědek a sružení BETO-S. Svědek se sružením spolupracuje několik let a zná zaměstnance. Na stavbě byly využívány stroje sružení BETO-S a stroje svědka. Práce objednával u svědka Ing. K. a jemu byly práce fakturovány. Svědek stroje pronajímal P. M., který mu však nezaplatil, a bezúplatně je dával k dispozici Ing. K. (konec roku 2011 až jaro 2012), který stroje u něj nechával bezúplatně parkovat. Mezi sebou o tom uzavřeli ústní dohodu. Když něco na strojích rozbili, tak to Ing. K. opravil. Ing. K. měl stroje svědka k dispozici a mohl je pronajímat. O tom, že by stroje byly pronajaty žalobci, svědek nevěděl. Kdo s nimi pracoval, nakupoval pohonné hmoty, jak byly využívány a jaký servis, údržba a opravy na nich byly provedeny, svědek nevěděl. Svědek uvedl, že pokud stroj pracuje, vyžaduje denní údržbu.

Svědék Ing. K., který působí jako jednatel společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. při výslechu dne 16. 12. 2015 uvedl, že tato společnost poskytovala stavební subdodávky, které si u společnosti objednalo sružení BETO-S a tomu byly práce předány

a fakturovány. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. neměla v majetku žádné stavební stroje. Tato společnost měla zvláštní dohodu se sdružením KOPI (K. K. a P. M.), které mělo provést nějaké zemní a bourací práce včetně odvozu suti; velkou část prací provedli, ponechali na staveništi stroje z nějakých osobních důvodů a zbytek prací provedl svědek se svými zaměstnanci ve spolupráci se sdružením BETO-S na strojích K. K. a P. M.. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. provedla bourací a výkopové práce, dodala krov, okna, dveře, elektroinstalaci, pokrytí střechy. K tomu používala zařízení ve vlastnictví sdružení KOPI. Se stroji pracovali především P. M. a K. K. (hlavně do prosince 2011). Byla uzavřena ústní dohoda o tom, že stavební stroje tam budou přes zimu parkovat a svědek je bude mít k dispozici. Svědkovi nebylo známo, zda provedené práce K. K. a P. M. někomu fakturovali. Práce na přestavbě objektu č. 176/II v Jindřichově Hradci provádělo sdružení BETO-S se svými subdodavateli, něco prováděla společnost Technologická a stavební huť, s. r. o., K. K. a P. M., rozvod elektřiny provedla společnost PARMA. Na stavbě byly kromě jeřábu používány stroje K. K. a Technologické a stavební huti, s. r. o. Společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. pronajímala své věci a dále stroje K. K. a P. M. sdružení BETO-S. S těmi stroji pracovali pracovníci společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o., sdružení BETO-S a K. K. a P. M. K. K. a P. M. nakupovali pohonné hmoty, peníze na úhradu poskytoval svědek. Zemní a bourací práce byly hotové v prosinci 2011, do března 2012 byly na staveništi k dispozici stroje podle potřeby. Velké stroje nepotřebují žádnou velkou údržbu, ta se nedělala, musely se pouze čistit; to prováděli nekvalifikovaní zaměstnanci Technologické a stavební huti, s. r. o. Čištění a opravy strojů zajišťovali K. K. a P. M. Za jakou cenu společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. prováděla servis, údržbu a opravy strojních zařízení svědek nevěděl.

Podáním ze dne 10. 2. 2016 žalobce navrhl doplnění dokazování rozpisem prací v období listopad 2011 až leden 2012. Tento návrh byl vypořádán v úředním záznamu ze dne 10. 2. 2016, ve kterém správce daně uvedl, že tento rozpis nepovažuje za důkaz prokazující tvrzené skutečnosti. Se stanoviskem správce daně se žalobce seznámil dne 9. 5. 2016 (protokol č. j. 1189309/16/2205-60561-307383), kdy byla rovněž projednána zpráva o daňové kontrole č. j. 1189299/16/2205-60561-307383. Ta byla žalobci předána. V rámci jednání se správce daně vyjádřil i k ostatním podáním žalobce.

Ve zprávě o daňové kontrole jsou uvedeny provedené důkazy. Svědecké výpovědi byly vyhodnoceny tak, že neprokazují, že deklarovaný výdaj představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Svědecké výpovědi byly hodnoceny ve vzájemné souvislosti, poukazuje se na zjištěné rozpory, a není proto věrohodně prokázáno, že deklarovaný výdaj je výdajem daňově účinným. Předmětem hodnocení byla fotodokumentace a záznamy ze stavebního deníku, rozpis užití stavebních strojů, fakturace K. K. pro sdružení BETO-S. Uzavírá se, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně o tom, že úhrada faktury vystavené společností Technologická a stavební huť, s. r. o. v rozsahu 67 %, tj. v částce 460.117 Kč, představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce proto postupoval v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Dne 11. 5. 2016 správce daně vydal shora uvedený dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, proti němuž žalobce brojil dne 10. 6. 2016 odvoláním, ve kterém poukázal na vadné hodnocení důkazů. Žalobce prohlásil, že služby podle daňového dokladu proběhly tak, jak byly společností Technologická a stavební huť, s. r. o. fakturovány. Zdánlivé rozpory mezi výpověďmi svědků byly správcem daně zneužity, důkazy byly účelově hodnoceny. Strojní vybavení existovalo, bylo dáno

na stavbu k dispozici; podnikatelský subjekt má právo uspořádat si své smluvní vztahy tak, jak považuje za rozumné a praktické.

O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Podle závěrů žalovaného žalobce neprokázal, že služby byly poskytnuty tak, jak bylo deklarováno v daňovém dokladu. Tvrdím, že určité skutečnosti nastaly, není splněna povinnost prokázat v daňovém řízení správnost a pravdivost údajů uvedených v daňovém přiznání. Skutečnosti uvedené Ing. K. jsou samy o sobě nepravděpodobné a v rozporu s dalšími správce daně zjištěnými skutečnostmi. Svědek vyjádřil, že K. K. a P. M., kteří v daném období především na strojích pracovali, provedenou práci nikomu nefakturovali, což je nepravděpodobné a odporuje základnímu cíli podnikání. Není pravděpodobné, že stroje, které jim sloužily k podnikatelské činnosti, zdarma poskytli Ing. K. a následně s nimi zdarma pracovali pro sdružení BETO-S, které dobře znali. Žalovaný uvedl, že K. K. a P. M. sdružení BETO-S práce fakturovali a většinu prací na stavbě provedli. Svědecké výpovědi byly porovnány a pro vzájemnou rozpornost, nekonkrétnost a obecnost je nebylo možno označit za důkazní prostředky, jimiž je věrohodně prokázáno, že žalobce přijal fakturované služby. Není prokázáno, za jakou cenu bylo zařízení pronajato. V rozpisu prací je vyčíslena obvyklá cena účtovaná za pronájem strojů a zařízení nezávislou firmou. Žalobce však měl prokázat poskytnutí služby, tj. jaké konkrétní stavební zařízení společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. žalobci skutečně pronajala, v jakém období, za jakou cenu a za jakou cenu byl prováděn servis a údržba. Úhrada závazku nepostačuje sama o sobě k prokázání, že se jedná o daňově uznatelný výdaj. Nebylo prokázáno, že kromě prací, které pro žalobce provedli K. K. a P. M., bylo jejich strojní zařízení používáno v rámci pronájmu od společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. Žalobce nebyl schopen předložit jediný konkrétní důkaz o tom, o jaké stavební zařízení se skutečně jednalo, kdy, za jakou cenu a v jakém období mělo být pronajato a za jakou cenu, v jakém období a jaký konkrétní servis, údržba a opravy byly prováděny. To nenásvědčuje reálnosti poskytnutí této služby. Žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, za co konkrétně vynaložil fakturovanou částku, za jaké konkrétní služby, v jakém rozsahu a že mu tyto služby byly skutečně poskytnuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud rozhodl při jednání dne 25. 10. 2017. Na jednání setrvaly obě procesní strany na svých stanoviscích. Zástupce žalobce na jednání navrhl provedení důkazů, a to opakování výslechu svědků z daňového řízení K. K. a Ing. K.; dále bylo navrženo, nechť je proveden k důkazu účastnický výslech žalobce. Navržené důkazy krajský soud neprovedl, a to z důvodů, které budou rozebrány níže.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že skutkově totožnou věcí se v minulosti již zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 50 Af 7/2017, přičemž v uvedené věci v postavení žalobce vystupoval Z. B., společník žalobce ve sdružení BETO-S. Krajský soud v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 14. 6. 2017, č. j. 50 Af 7/2017 – 42, tak, že podanou žalobu zamítl. Po posouzení nyní přezkoumávané věci krajský soud konstatuje, že nemá důvod se od právních závěrů vyslovených v citovaném rozsudku jakkoliv odchylovat.

Žalobce předně namítl vady doručování napadeného rozhodnutí a zásah do práva na spravedlivý proces, s čímž se však krajský soud neztotožňuje. Žalobci bylo napadené rozhodnutí prvotně doručováno přímo, bez přihlídnutí k jeho zastoupení, a to prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, byť měl žalobce zřízenou datovou schránku. Napadené rozhodnutí tak bylo žalobci doručeno dne 3. 2. 2017. Tato pochybení však byla odstraněna opakovaným doručením napadeného rozhodnutí do datové schránky zástupce žalobce dne 16. 2. 2017. Toto datum přitom bylo rozhodné pro nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Od tohoto dne počala žalobci i plynout lhůta pro podání žaloby.

Jako zásadní je nutno hodnotit skutečnost, že žalobce byl s napadeným rozhodnutím po materiální stránce seznámen, neboť toto rozhodnutí od poskytovatele poštovních služeb dne 3. 2. 2017 převzal. Vedle této skutečnosti žalovaný následně přistoupil k opětovnému doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce a právě až tímto doručením nastaly právní účinky napadeného rozhodnutí (viz vyznačení právní moci ke dni 16. 2. 2017).

Z uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že byla-li vada v doručování napravena, tak do žalobcova práva na spravedlivý proces nemohlo být jakkoliv zasaženo. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

Námitku, že správce daně neunesl důkazní břemeno k prokázání svých pochybností podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, shledal krajský soud nedůvodnou.

Správce daně žalobce vyzval k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Tato výzva se vztahovala právě k výdaji za služby, které žalobci měla poskytnout společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. Pochybnosti správce daně jsou vyjádřeny v odůvodnění výzvy ze dne 10. 6. 2015, kde se poukazuje na označení předmětu na konkrétní faktuře, postrádá se zakázkový list či jiná bližší konkretizace pronajatého stavebního zařízení, není zřejmé, jaký servis, údržba, opravy, v jakém období a za jakou cenu měly být provedeny. Jestliže správce daně označil jediný údaj, který měl k dispozici, a to označení předmětu plnění ve faktuře, za nedostatečně konkrétní a nepodložené jinými listinami, pak zcela dostál požadavkům podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, protože označil pochybnosti, které má o průkaznosti a správnosti konkrétní faktury, kterou žalobce zahrnul do daňově účinných nákladů. Na základě nekonkrétně označeného předmětu plnění ve faktuře nepodloženého dalšími listinami nelze učinit úsudek o tom, zda se deklarované plnění reálně uskutečnilo a zda představuje výdaj splňující požadavky § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pochybnosti správce daně o tom, co mělo být předmětem plnění poskytnutého společností Technologická a stavební huť, s. r. o. a z jakých okolností správci daně tyto pochybnosti vyplynuly, je z výzvy uplatněné podle § 92 odst. 4 daňového řádu jednoznačně seznatelné.

Jiné důkazní prostředky kromě uhrazené faktury k dispozici správci daně žalobce nepředložil, v důsledku čehož nebylo možno učinit úsudek o tom, jaké služby, v jakém rozsahu, v jakém období měla společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. žalobci poskytnout. To vyplývá z odůvodnění výzvy vydané podle § 92 odst. 4 daňového řádu, není tu pouhý odkaz na obecně pojatý předmět faktury či chybějící zakázkové listy. Správce daně konkrétně uvedl, o čem má pochybnosti a co je třeba prokázat. Správce daně vymezil, že postrádá konkretizaci pronajatého stavebního zařízení, že není zřejmé, jaký servis, údržba, opravy, v jakém období a za jakou cenu měly být provedeny (rozpis cen za jednotlivé služby). Formulací výzvy a jejího odůvodnění správce daně své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu unesl a skutečnosti zakládající pochybnosti o tom, že daný účetní

doklad není dostatečně průkazný, ve výzvě vyjádřil. Krajský soud proto žalobcem napadenou výzvu považuje za zákonu zcela odpovídající.

Žalobci z této výzvy bylo známo, o čem vznikly pochybnosti a co je na něm, aby prokázal tak, jak požaduje § 92 odst. 3 daňového řádu.

Žalobce předložil v průběhu daňové kontroly kopii stavebního deníku a fotografie zachycující stavební stroje, avšak z těchto podkladů nelze zjistit, komu stroje patřily a který subjekt s těmito stroji v konkrétním zdaňovacím období pracoval a poskytoval služby žalobci. Stavební deník byl daňovými orgány hodnocen a byl učiněn závěr, že zápisy v tomto deníku neprokazují, že fakturované služby poskytla společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. Stroje a zařízení na stavbě jsou pouze vyjmenovány, uvádí se počet pracovníků, ti nejsou jmenovitě uvedeni, a nelze je tudíž přiřadit ke konkrétnímu subdodavateli. Nevěrohodnost údajů obsažených ve stavebním deníku správce daně dále dovodil ze skutečnosti, že údaje o počasí v ten který den rovněž neodpovídají tomu, co lze ověřit podle zápisů meteorologické služby. Ani fotografie zachycující stavební stroje nelze přiřadit ke zpochybněným službám dodávaným žalobci společností Technologická a stavební huť, s. r. o. (nájem, servis, údržba, opravy stavebního zařízení), jestliže není zřejmé, kdo a kdy, v jakém rozsahu s těmito stroji pracoval. Nutno poznamenat, že zemní práce vykonávané s daným stavebním zařízením a stroji žalobci fakturoval K. K. (vlastník strojů), jak se podává ze zprávy o daňové kontrole; tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nerozporoval. Předložením stavebního deníku a fotografií žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Žalobce byl s kontrolním zjištěním seznámen dne 29. 10. 2015 a v této fázi daňové kontroly nebylo zapotřebí vydávat pro žalobce další výzvy k prokázání skutečností ve smyslu § 92 daňového řádu. Z výsledku kontrolního zjištění je zřejmé, že pochybnosti správce daně přetrvaly a žalobcem nabídnutými důkazy nebyly odstraněny. Argumentace odkazem na § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu v souvislosti s kontrolním zjištěním není namístě, protože tyto pochybnosti byly zcela dostatečně vyjádřeny ve výzvě z 10. 6. 2015 a důkazní břemeno bylo právě v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu na žalobci a ten jej v průběhu daňové kontroly do okamžiku seznámení s výsledkem kontrolního zjištění neunesl, protože neprokázal, že k plnění deklarovanému danou fakturou reálně došlo.

Oporu ve spise nemá žalobní tvrzení o tom, že správce daně nikterak jasně nevyjádřil své pochybnosti o stavu věci. V kontrolním zjištění, ve zprávě o daňové kontrole, jakož i v napadeném rozhodnutí se uvádí zjištění vyplývající z jednotlivých důkazů, například svědeckých výpovědí, hodnotí se předložené písemnosti, poukazuje se na jednotlivé rozpory. Pro věc je podstatné, že pochybnosti vyjádřené ve výzvě ze dne 10. 6. 2015 přetrvaly po celou dobu trvání daňové kontroly, žalobce byl seznámen s tím, jaké tu jsou pochybnosti a dále s tím, že tyto pochybnosti zůstaly neodstraněny. Krajský soud proto neshledal, že by správce daně neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu v průběhu daňové kontroly, tak jak se ho dovolává žalobce.

Jestliže tu takové vady řízení nejsou, pak žalovaný nemohl tvrzenou vadou své rozhodnutí zatížit, a nejde proto o rozhodnutí nezákonné.

K předmětu řízení krajský soud připomíná, že podle § 24 odst. 1, věty první zákona o daních z příjmů platí, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Obecně v daňovém řízení platí zásada,

že je to daňový subjekt, který nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy. Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů je možné odečíst pro zjištění základu daně pouze ve výši prokázané poplatníkem (§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). Důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro uplatnění výdajů (nákladů) při stanovení základu daně z příjmů nese daňový subjekt. Ten musí nejen prokázat, že skutečně došlo k transakci, v jejímž rámci byl daný výdaj vynaložen, ale také že (1) se tak stalo za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů, (2) v tvrzeném rozsahu a (3) za úhradu odpovídající ceně uvedené v daňových dokladech (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 2 Afs 180/2006 - 64, publikované pod č. 1984/2010 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003 - 73, publ. pod č. 264/2004 Sb. NSS, a ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 - 108; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Krajský soud se neztotožnil s namítaným nesprávným hodnocením předložených důkazních prostředků, včetně žalobcova tvrzení ohledně existence plnění. Závěr správce daně o tom, že nebylo prokázáno, za jaké konkrétní služby a jakého rozsahu měla být konkrétní částka uhrazena a zda služby byly skutečně poskytnuty tak, jak bylo deklarováno na daňovém dokladu, má oporu ve spisové dokumentaci.

Zjištění správce daně nevychází z domněnek, ale opírá se o hodnocení důkazů. Vedle kopie stavebního deníku, fotodokumentace a rozpisu prací vyslechl správce daně navržené svědky, a to Ing. K., který je jednatelem společnosti Technologická a stavební huť, s. r. o. a působí též jako osoba samostatně výdělečně činná, K. K., kterému vlastnický náleželo strojní zařízení a byl subdodavatelem žalobce, a Ing. L., který působil jako technický dozor investora.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemných souvislostech; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Hodnocení provedené správcem daně v této věci těmito požadavkům odpovídá. Úsudek o tom, že těmito důkazy není prokázáno, jaké konkrétní služby, ať již pronájem, servis, údržba a opravy stavebních strojů, v jakém rozsahu a kdy měly být poskytnuty, je logický a odpovídá výsledkům dokazování. Argumentace nesrovnalostmi mezi výpověďmi jednotlivých svědků je pak zcela namístě, protože touto argumentací se dokumentuje, z jakých důvodů správce daně a žalovaný nepovažovali tvrzení žalobce za prokázaná. Jak již krajský soud uvedl,

stavebním deníkem, tak jak byl veden, nelze rovněž tvrzení žalobce o konkrétních službách prokázat, což platí i o rozpisu užití stavebních strojů.

Stroje a zařízení, které měla žalobci působícímu ve sdružení BETO-S pronajmout a servisovat společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. patřily K. K., který ve shodném časovém období pro žalobce prováděl a fakturoval výkopové a zemní práce. Shodné tvrzení svědků Ing. K. a K. K. o uzavřeném ústním smluvním vztahu, na základě kterého měl K. K. ponechat své stroje zdarma k dispozici Ing. K. výměnou za jejich bezplatné parkování na jeho pozemcích, čímž mu měl umožnit i pronájem těchto strojů třetím osobám, nepostačuje pro prokázání, že fakturované služby byly v tvrzeném rozsahu společností Technologická a stavební huť, s. r. o. žalobci reálně poskytnuty. K prokázání fakturovaných služeb rovněž nepostačuje, že na stavebních pracích se měli podílet další subdodavatelé. Zůstalo neprokázáno, které konkrétní služby, kdy, za jakou cenu a v jakém rozsahu byly v rámci předmětné faktury provedeny. Za této důkazní situace je proto zcela správné zjištění daňových orgánů o tom, že poskytnutí služeb v tvrzeném rozsahu podle konkrétní faktury prokázáno není, a tudíž daný nárok nesplňuje požadavky daňově účinného výdaje.

Důkazními prostředky, kterých se žalobce dovolává, není prokázáno, že fakturované služby se reálně uskutečnily tak, jak se v předmětné faktuře uvádí. Ve faktuře je předmět plnění uveden pouze obecně. O stavebním deníku a fotodokumentaci viz výše. Podrobný rozpis užití stavebních strojů rovněž neprokazuje, že právě v takto tvrzeném rozsahu byly stroje žalobci poskytnuty a servisovány společností Technologická a stavební huť, s. r. o. Poskytnutí plnění, jeho rozsah, dobu a cenu neprokazují ani svědecké výpovědi. Důkaz v podobě rozpisu užití stavebních strojů byl hodnocen orgány daňové správy a krajský soud se ztotožňuje s jejich názorem, že tato písemnost není způsobilá prokázat, že služby byly fakticky poskytnuty tak, jak byly fakturovány. Především je zapotřebí uvést, že dané práce se měly uskutečnit v zimním období, práce každého ze strojů je stanovena v rozsahu 8 hodin, přičemž z fakturace K. K. pro žalobce plyne, že on a P. M. v tomto období se svými stroji pro žalobce pracovali a práce mu fakturovali. Cena služby pak byla vypočtena v obvyklých cenách, za jaké se dané strojní zařízení pronajímá. Není tudíž vůbec zřejmé, jakým matematickým způsobem společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. k fakturované částce došla a nebyl předložen ani žádný podklad, podle kterého si mohl žalobce správnost tohoto výpočtu ověřit. V kontrolní zprávě se pak poukazuje na další okolnosti, z nichž je dovozováno, že rozpisem nelze reálnost plnění prokázat. Například se jedná o hodnocení práce strojem UNC.

Podrobný rozpis užití strojů byl pořízen podle záznamů ze stavebního deníku. Ten však obsahuje pouze výpočet strojů, které byly na staveništi využity, avšak není zřejmé, kdo na nich pracoval, tím spíše za situace, kdy toto zařízení vlastnický náleželo K. K. a ten pro žalobce dodával zemní a výkopové práce a jemu je fakturoval. Na těchto strojích dále pracoval P. M. Z údajů o strojním zařízení a počtu pracovníků na stavbě nelze spolehlivě usoudit o tom, který subjekt zemní a výkopové práce prováděl. Vystává tu též pochybnost o správnosti údajů obsažených ve stavebním deníku vzdor tomu, co uvedl svědek Ing. L., jsou-li tu rozpory v údajích o počasí, které byly v průběhu daňové kontroly shledány jako nesprávné. Nutno poznamenat, že svědek působil jako technický dozor investora a jak sám uvedl, na stavbu denně nedocházel, každý týden měl kontrolní dny a ty byly uzpůsobeny postupu prací a v zimním období byly přerušovány klimatickými vlivy. Právě klimatické vlivy byly vzaty v úvahu při úsudku o možném rozsahu využití strojního zařízení v zimním období. Z fakturace K. K. pak plyne, že on a P. M. v této době nikdy v rozsahu 8 hodin denně nepracovali.

Dovolává-li se žalobce svědecké výpovědi Ing. K..o přesném výpočtu stavebních strojů, pak krajský soud připomíná, že tento svědek vůbec nekonkretizoval, kdy a v jakém rozsahu, které ze zařízení měla jeho společnost pronajmout žalobci. Tyto skutečnosti není způsobilý prokázat ani prve uvedený rozpis užití stavebních strojů, ani fotodokumentace, na které jsou tyto stroje zachyceny. Pronájem věcí ve vlastnictví Technologická a stavební hutí, s. r. o. žalobci není v období, za které bylo fakturováno, prokázán. Svědek Ing. K. nikterak nekonkretizoval, které věci měl v tomto období žalobci pronajmout, ani konkrétně neuvedl, jaké služby (pronájem, servis, údržba, opravy) a kdy měl pro žalobce vykonat.

K další žalobní argumentaci nezbývá než zopakovat, že rozpisem použití stavebních strojů není reálné splnění fakturovaných služeb prokázáno a nepostačuje pro ten účel ani výpověď svědka Ing. K. Nevěrohodností jeho výpovědi se žalovaný zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí a správce daně na str. 14 až 16 zprávy o daňové kontrole. Hodnocení tohoto důkazu odpovídá obsahu spisové dokumentace.

Technologická a stavební huť, s. r. o. fakturovala žalobci přesně specifikovanou částku a pro takový výpočet měla mít v době vystavení faktury podklady. Jestliže žádné podklady nemá, žalobce si správnost výpočtu nemohl ověřit, a není prokázáno, že služby byly reálně poskytnuty, pak žalobce nesplnil svou povinnost prokázat, že jeho tvrzení o daňovém výdaji je správné. Nedostatek důkazních prostředků nelze nahradit úvahou žalobce vyjádřenou v žalobě o tom, zda by bylo možné stavební práce vůbec dokončit, nedošlo-li by k užití stavebních strojů. Je prokázáno, že subdodavatelé žalobce dodávající výkopové a zemní práce byli K. K. a P. M., ti provedené práce žalobci fakturovali. Provedenými důkazy však není prokázáno, jaké plnění společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. žalobci poskytla, tj. o pronájem jakých strojů šlo a jaké servisní práce, v jakém rozsahu, v kterém období a za jakou cenu tato společnost žalobci poskytla.

Je-li na straně 6 žaloby v závěru bodu III. D citováno z napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že se jedná o jeden z argumentů, pro který je výpověď Ing. K. hodnocena tak, že neosvědčuje fakticitu dodaného plnění ve fakturovaném rozsahu. V této pasáži napadeného rozhodnutí bylo reagováno na jednu z odvolacích námitek. Krajský soud doplňuje, že se s citovaným názorem žalovaného ztotožňuje.

Vztahem mezi stavebním deníkem a rozpisem stavebních prací má být doložen vztah mezi množinou veškerých prací uskutečněných v daném období a množinou těch, které vykonal žalobce na pronajatých strojích. Ze spisu plyne, že žalobce ve sdružení BETO-S byl generálním dodavatelem konkrétní stavby a k zajištění této zakázky využíval subdodavatele. Ve stavebním deníku je však uveden pouze výčet strojů využitých na staveništi a počet pracovníků. Stavebním deníkem proto nelze prokázat existenci prací, které měla pro žalobce poskytnout společnost Technologická a stavební huť, s. r. o., sdružení KOPI či které uskutečnil sám žalobce. Pro ten účel nepostačuje ani rozpis stavebních prací, který uvažuje s využitím každého ze zařízení podle stavebního deníku v rozsahu osmi hodin denně vzdor tomu, že v tomto období s těmito stroji pracovali též K. K. a P. M., přičemž ti nikdy žalobci nefakturovali práce v rozsahu osmi hodin, protože se jednalo o zimní období ovlivněné počasím, kdy docházelo k přerušení práce, což ostatně potvrdil i svědek Ing. L. Důkazními prostředky předloženými správcem daně proto žalobce neprokázal fakticitu deklarovaného plnění.

Krajský soud rovněž neshledal žalobcem uváděnou vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Náhled daňových orgánů na tvrzení o bezplatném přenechání strojního zařízení K. K. Ing. K. jako protihodnotu za možnost parkování těchto strojů na staveništi jako na nevěrohodné odpovídá tomu, že žádný z účastníků tvrzené ústní smlouvy se nebyl schopen vyjádřit k rozsahu pronájmu těchto strojů; jsou tu rozpory ohledně zajišťování servisu a oprav strojů. Krajský soud se s uvedeným názorem daňových orgánů ztotožňuje.

V odstavci druhém na straně 7 žaloby se cituje věta ze strany 5 napadeného rozhodnutí, kterou je reagováno na výpověď svědka Ing. K. o tom, že ten se domníval, že K. K. a P. M. provedenou práci nikomu nefakturovali. Takové vyjádření svědka by skutečně znamenalo, že uvedené osoby pracovaly zdarma, což postrádá rozumné vysvětlení. Na straně 8 napadeného rozhodnutí je pak reagováno na to, co uvedl svědek Ing. K. k rozsahu prací provedených K. K. a P. M. a k pracím, které měla dodat společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. V této části odůvodnění je vypořádávána odvolací námitka o tom, že část prací provedl Ing. K. sám se svými zaměstnanci na strojích K. K. a P. M. Hodnotí se proto rozsah prací provedených vlastníky strojů, přičemž se opakuje, že Ing. K. neměl povědomost o tom, že vlastníci strojů provedené práce někomu fakturovali, přičemž to nebyla společnost Technologická a stavební huť, s. r. o., které by K. K. a P. M. fakturovali. Mezi vypořádáním obou odvolacích námitek se zřetelem k tomu, co uvedl svědek Ing. K., tu žádné rozpory nejsou, přičemž pro věc je podstatné, že tu není žádný důkaz, který by prokazoval fakticitu tvrzeného plnění. Jde tu o hodnocení výpovědi svědka Ing. K. a hodnocení této výpovědi je logické. Pro důvody tvrzené v této části žaloby proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné není.

Výpovědi svědka Ing. K. nebylo především konkretizováno, jaké služby, v jakém rozsahu, za jakou cenu měly být žalobci poskytnuty. Popis stavu tak, jak jej svědek popsal, neprokazuje právě fakticitu služeb fakturovaných společností Technologická a stavební huť, s. r. o. Vypořádání rozporů ve vztahu k dalším svědeckým výpovědím je pak využito pro účely hodnocení věrohodnosti tvrzení svědka o tom, že služby byly žalobci poskytnuty. Detailní rozbor jednotlivých otázek a odpovědí nebylo zapotřebí provádět, jestliže svědek nebyl schopen zcela konkrétně uvést, co bylo předmětem plnění pro žalobce.

Krajský soud připomíná, že v dané věci není rozhodné, zda byly provedeny stavební práce a kým, nýbrž to, zda skutečně došlo k pronájmu stavebních strojů mezi společnostmi Technologická a stavební huť, s. r. o. a žalobcem a zda pronajímatel tyto stroje servisoval, udržoval a opravoval. Toto fakturované plnění mezi zmíněnými subjekty nebylo nikterak prokázáno v daňovém řízení.

Fotodokumentace byla hodnocena v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, přičemž především z těchto důkazů nevyplývá, které stroje, kdy a v jakém časovém rozsahu měly být žalobci pronajaty, kdy, v jakém rozsahu byly prováděny servisní a opravárenské práce. Právě taková činnost pro žalobce byla předmětem fakturace a tyto služby, jejich cena a jejich rozsah měly být v řízení prokázány, což se však nestalo. Zjištění daňových orgánů o tom, že žalobce neprokázal fakticitu jím uhrazeného plnění, je proto správné.

Správce daně a žalovaný shledali, že svědeckými výpověďmi nebylo prokázáno faktické plnění, které mělo být žalobci poskytnuto společností Technologická a stavební huť, s. r. o. Jak již krajský soud uvedl, je takové hodnocení důkazů považováno za správné a odpovídající výsledkům dokazování. Odkaz žalobce na to, co uvedl žalovaný o svědecké výpovědi K. K. na straně 6 napadeného rozhodnutí, představuje jeden z argumentů svědčící

pro zjištění, že žádný ze svědků hodnověrně neprokázal, že by společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. pronajímala žalobci stavební zařízení. Pro ten účel žalovaný porovnával svědecké výpovědi a mezi tím i výpověď svědka K. K.. Výsledky svědků Ing. K. i K. K. navrhl žalobce za účelem prokázání fakticity deklarovaného plnění. To se však prokázat nepodařilo svědeckou výpovědí Ing. K. ani K. K. Není rozhodné, zda K. K. byl účastníkem smluvního vztahu mezi žalobcem a společností Technologická a stavební huť, s. r. o.; jemu patřily stroje, na stavbě se pohyboval a především byl žalobcem navržen jako svědek v zájmu prokázání žalobcova tvrzení.

Argumentace rozporu mezi svědeckými výpověďmi pak posloužila k hodnocení toho, jsou-li svědecké výpovědi věrohodné a prokazují-li tvrzení žalobce o deklarovaném plnění. Časový odstup mezi výsledkem svědka a okamžikem fakturace může mít vliv, avšak pro posuzovanou věc je podstatné, že žádný svědek svou výpovědí neprokázal, že žalobce skutečně přijal fakturované služby. Jde k tíži daňového subjektu, že ten nemá žádnou dokumentaci, kterou by byl schopen přijetí služby prokázat. Mezi účastníky nebyla uzavřena písemná smlouva o nájmu, není tu žádný podklad pro fakturaci u žádného z obou smluvních účastníků ani jiný důkaz, jímž by bylo možno spolehlivě osvědčit, že plnění reálně nastalo. Je pravda, že platná a účinná právní úprava nevyžadovala písemnou formu dané smlouvy, zvolí-li si však smluvní strany pouze ústní formu smlouvy, mohou se sami přivést do stavu důkazní nouze. V dané věci šlo přitom o fakturaci poměrně vysoké částky a lze předpokládat, že subjekt, který je k fakturaci povinen, bude mít zájem zkontrolovat, je-li fakturováno správně. Daňový subjekt stíhá povinnost prokázat, že je správné to, co tvrdí v daňovém přiznání, a nemá-li pro prokázání správnosti svých údajů dostatečné podklady, pak se dostane do důkazní tísně. Právě to se v projednávané věci stalo. Obecné tvrzení o tom, že na stavbě byly prováděny stavební práce, nacházely se tam stroje ve vlastnictví K. K. a P. M., případně další stavební zařízení, nepostačuje, stejně jako nepostačuje obecné konstatování o tom, že žalobce využíval pro svou činnost pronajaté stroje. K tomu chybí jakýkoliv relevantní důkaz.

Na straně 7 napadeného rozhodnutí je vypořádána konkrétní odvolací námitka, uvádějí se důvody, pro které není prokázáno, že plnění fakturované společností Technologická a stavební huť, s. r. o. se uskutečnilo tak, jak je v daňovém dokladu deklarováno. Plnění přijaté od společnosti KOPI (K. K. a P. M.) není zpochybněno a uvádí se, že strojní zařízení patřící K. K. bylo na stavbě užíváno. Sdružení, jehož byl žalobce členem, také přijala od K. K. faktury za provedené výkopové a zemní práce. Úsudek daňových orgánů o tom, že plnění fakturované společností Technologická a stavební huť, s. r. o. se neprokázalo, se neopírá pouze o to, že mezi smluvními účastníky nebyla uzavřena žádná písemná smlouva, ale současně se opírá o další okolnosti, které činí tvrzení o poskytnutí fakturovaných služeb nevěrohodným. Daňové orgány poukázaly též na to, že se jednalo o službu vysoké hodnoty, ke které není jediný konkrétní důkaz o tom, jaké stavební zařízení mělo být pronajato, kdy, za jakou cenu a kdy, za jakou cenu byl proveden jaký konkrétní servis, údržba a opravy. Právě pro chybějící konkrétní důkazy bylo uzavřeno, že není prokázáno tvrzení žalobce o tom, že plnění se uskutečnilo právě tak, jak se uvádí v daňovém dokladu. Právní úprava soukromého práva nepředepisovala písemnou formu smlouvy o pronájmu věcí, avšak za situace, kdy tu není žádná dokumentace písemné povahy k poměrně vysoké zakázce, se daňový subjekt může dostat do důkazní nouze při prokazování reálného plnění podle ústně uzavřené smlouvy. Kromě toho tu není jediný důkazní prostředek, který by přijetí služeb obecně označených v předmětu faktury spolehlivě prokázal. Není-li prokázána fakticita fakturovaného plnění, pak uplatněný výdaj není ve smyslu požadavků § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů daňově účinný.

Na úsudku o tom, že nebylo prokázáno faktické přijetí fakturované služby, a tudíž danou fakturovanou částku nelze uznat jako daňově účinný výdaj, nemůže změnit nic ani skutečnost, že společnost Technologická a stavební huť, s. r. o. daňový doklad zahrnula do svého účetnictví a podrobila zdanění. Tím však není prokázáno, že podle údajů deklarovaných v konkrétní faktuře bylo reálně plněno.

Se zřetelem k požadavkům § 8 odst. 1 daňového řádu na hodnocení důkazů není daňovým orgánům co vytknout. Správce daně i žalovaný podrobně zhodnotili provedené důkazy a právě rozpory zjištěnými v jednotlivých svědeckých výpovědích, případně v návaznosti na další důkazy (např. stavební deník), vysvětlili, z jakých důvodů není prokázáno, že faktické plnění podle daňového dokladu nastalo.

Jak bylo uvedeno v předchozí pasáži rozsudku, správce daně povinnosti ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu dostál a pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených v konkrétní faktuře přetrvaly po celou dobu řízení. Naopak v řízení nebylo provedenými důkazy prokázáno, že faktické plnění podle faktury nastalo. Byl to žalobce, kdo se dostal do důkazní nouze, jestliže nebyl schopen žádným konkrétním důkazem prokázat fakticitu plnění podle faktury vystavené společností Technologická a stavební huť, s. r. o. Výpovědi svědků byly v obou stupních řízení zhodnoceny tak, že fakturované plnění neprokazují, a jak již soud uvedl, toto zjištění odpovídá obsahu spisové dokumentace. Jestliže svědecké výpovědi nepotvrzují zcela konkrétně jaké služby, v jakém rozsahu, za jakou cenu, v jakém období měly být žalobci poskytnuty, pak takové svědecké výpovědi se nestávají důkazními prostředky a tvrzení žalobce není jimi prokázáno. V té souvislosti ve vztahu k argumentaci tím, že na daňových orgánech bylo, aby tvrzení svědků vyvrátily, soud připomíná důkazní břemeno daňového subjektu podle § 92 odst. 3 daňového řádu.

Hodnocení důkazů, jimiž fakticita plnění prokázána není, je proto zcela správné. Jestliže žalobce uplatnil konkrétní daňový výdaj, pak bylo na něm, aby prokázal, že takový výdaj má odraz v reálném plnění. To se však žalobci nepodařilo. Žádný právní předpis pak správci daně neukládá hledat a předeštitat jinou variantu skutkového stavu. Právě naopak správce daně nemá povinnost prokazovat, jak se ve skutečnosti odehrál účetní případ, o jehož souladu s předloženými daňovými doklady má pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72).

Argumentace žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142, není na souzenou věc přílehlavá, protože v té věci byly soudem shledány nesrovnalosti v hodnocení některých důkazních prostředků. V posuzované věci však chybí konkrétní důkazy, kterými by byla prokázána fakticita fakturovaných služeb.

Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námítky, což učinil na podkladě spisové dokumentace. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá obsahu spisu, a nelze proto dovodit, že žalovaný postupoval tak, že toliko převzal argumentaci správce daně.

Krajský soud shrnuje, že žalobou vytýkané vady procesní povahy neshledal. Skutkové zjištění o tom, že nebyla prokázána fakticita plnění deklarovaného daňovým dokladem, má oporu v hodnocení provedených důkazů, které je souladné s požadavky daňového řádu a je logické. Jestliže nebylo prokázáno, že plnění reálně nastalo, pak podmínky pro uplatnění daňového nákladu podle konkrétní faktury ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů

nebyly splněny. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů zákonným a přezkoumatelným.

Žalobce při jednání soudu uplatnil důkazní návrhy, a to opakováním výslechu K. K. a Ing. K. a účastnickým výslechem jeho osoby.

Krajský soud je s ohledem na obsah daňového spisu přesvědčen, že účastnický výslech žalobce nemůže do věci přinést žádné nové skutečnosti. Žalobce se k věci opakovaně vyjadřoval v daňovém řízení; uvedené výpovědi žalobce v daňovém řízení považuje krajský soud za dostatečný zdroj informací. Pokud jde o tvrzení, že se žalobce již nemohl před správcem daně vyjádřit k provedeným svědeckým výpovědím, tak jednak se jedná o námitku, která nebyla včas uplatněna v žalobě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a jednak nelze než žalobce odkázat na platnou právní úpravu daňového řádu. Žalobce vznesl návrh na výslech svědků až poté, co byl seznámen s výsledky kontrolního zjištění. Správce daně mu vyhověl a výslechy svědků provedl; doplněné dokazování však nemělo vliv na výsledek kontrolního zjištění, proto již byl žalobce s hodnocením důkazů komplexně seznámen v rámci projednání daňové kontroly. Uvedený postup zcela odpovídá § 88 odst. 3 daňového řádu, podle kterého platí, že na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění. Uvedené vyplývá i z odborné literatury: „*Podá-li daňový subjekt vyjádření s návrhem na doplnění výsledku kontrolního zjištění, může být v této fázi daňové kontroly navrženo provedení nových důkazů a dokazování doplňováno. Pokud i poté správce daně na svém kontrolním zjištění setrvá, nelze již další jeho doplnění navrhopvat. Jedná se o prvek koncentrace, který nepřipouští další vyjádření a návrhy na doplnění dokazování, pokud ty dříve uplatněné nevedly ke změně výsledku kontrolního zjištění.*“ (Baxa, J. a kol. Daňový řád, Komentář. Praha: Wolters Kluwers, 2011, komentář k § 88). Ostatně žalobce měl možnost se k hodnocení provedených výslechů svědků ze strany správce daně vyjádřit v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a taktéž přímo v žalobě, čehož náležitě využil. Uvedený důkazní návrh účastnickou výpovědí žalobce u soudu se tudíž jeví jako nadbytečný, a proto jej krajský soud neprovedl.

Dále žalobce navrhoval opakování výslechů svědků Ing. K. a K. K. Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl.

Žalobce žádal opakování výslechu Ing. K. z důvodu, že při jeho výslechu před správcem daně nebyl přítomen, neboť byl na zahraniční dovolené, o čemž správce daně věděl. Krajský soud má jednak za to, že výpověď Ing. K. v daňovém řízení byla vyčerpávající a že její opakování by nemohlo z hlediska zjištění skutkového stavu přinést ničeho nového. Pokud žalobce svou argumentací směřoval k tomu, že bylo zasaženo do jeho procesních práv, neboť nebyl při výslechu Ing. K. před správcem daně přítomen, pak se jedná o námitku, která nebyla včas uplatněna v žalobě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a proto se jí krajský soud nemohl zabývat. K procesním vadám totiž může krajský soud s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního přihlížet pouze k včas uplatněným žalobním námitkám.

Pokud jde o návrh na opakování výslechu svědka K. K., tak ten žalobce odůvodnil tím, že se z rozsudku zdejšího soudu v související věci vedené pod sp. zn. 50 Af 7/2017 (ve věci totožné faktury, žalobce Z. B., druhý společník sdružení BETO-S) dozvěděl, že ve vztahu k tomuto svědkovi byly správcem daně vzaty v úvahu i informace, které se týkaly jeho daňových řízení a o kterých žalobce dříve nevěděl. Krajský soud uvedený důkazní návrh

zamítl. Jednak žalobce byl přítomen při výslechu tohoto svědka a mohl se jej ptát na otázky, čehož využil. Jednak má krajský soud za to, že pokud se žalobce ze souvisejícího soudního řízení dozvěděl o tom, že určité informace o daňových záležitostech K. K. byly vedeny v neveřejné části spisu, nezakládá to důvod, aby krajský soud měl doplňovat skutková zjištění v tomto směru. Pokud žalobce tvrdí, že nevěděl, že je v daňovém spise neveřejná část, tak to jde pouze k jeho tíži. Vedení daňového spisu a jeho neveřejné vyhledávací části je upraveno v § 64 a § 65 daňového řádu. Žalobce si měl svá práva hájit již v daňovém řízení a příp. v něm namítat, že není vedena spisová evidence tak, aby bylo patrné, které písemnosti se ve spise nacházejí, včetně části neveřejné vyhledávací. Pokud by si svá procesní práva žalobce v tomto směru hájil již v daňovém řízení, mohl příp. včas uplatňovat žalobní námitky ohledně porušení § 64 a § 65 daňového řádu. Pokud tak však žalobce neučinil a v žalobě taktéž nic v tomto směru nenamítal, tak nelze než uzavřít, že krajský soud nemůže nyní zohlednit, že se žalobce o neveřejné části daňového spisu dozvěděl až z rozsudku zdejšího soudu v související věci. Krajský soud zde ostatně není od toho, aby se vypořádával se závěry krajského soudu vyjádřenými v rozsudku vydaném v související věci; k tomuto účelu slouží institut kasační stížnosti. Krajský soud má za to, že opakování výslechu svědka K. K. by k věci nemohlo přinést ničeho nového, neboť jeho výslech správcem daně byl veden k pracím, které tento svědek prováděl pro žalobce, a ke strojnímu zařízení, které vlastnil; v tomto směru zaznělo podle názoru krajského soudu vše podstatné a žalobce měl před správcem daně možnost klást svědkovi otázky. Prostřednictvím výslechu svědka K. K. před soudem by se nemohlo napravit příp. procesní pochybení správce daně při vedení vyhledávací neveřejné části daňového spisu. Jak již bylo uvedeno, k procesním vadám může krajský soud s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního přihlížet pouze k včas uplatněným žalobním námitkám; ani skutečnost, že se o příp. vadě řízení před správcem daně žalobce dozvěděl až ze souvisejícího rozsudku zdejšího soudu, nemůže zhojit fakt, že uvedená námitka nebyla v žalobě uplatněna včas (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žalobce v závěrečné řeči uvedl, že nevěděl, jaké pochybnosti ve vztahu ke K. K. správce daně chová, a proto se nemohl při výslechu dotazovat na správné otázky, tak k tomu uvádí krajský soud následující. Jak již bylo vymezeno shora, žalobce věděl, jaké pochybnosti k předmětnému plnění správce daně zaujal, a to z výzvy k prokázání skutečností ze dne 10. 6. 2015 a v době výslechu K. K. již byl i seznámen s výsledkem kontrolního zjištění; věděl tudíž naprosto přesně, jaké pochybnosti správce daně má.

Pokud žalobce v závěrečné řeči poukázal na to, že správce daně mu z celé zakázky vyloučil pouze jednu fakturu, i když jiné faktury taktéž nespecifikovaly přesně předmět a rozsah poskytnutého plnění, nelze než k tomu uvést, že se opět jedná o opožděně uplatněnou námitku. Uvedená námitka by ovšem byla nedůvodná, neboť takový argument je pro přezkum napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru naprosto nerozhodný. Krajský soud vychází ze skutkového stavu zjištěného správcem daně a nemůže se nikterak zabývat tím, proč správce daně neuznal pouze jednu z nekonkrétně vymezených faktur a proč ostatní za daňově účinné uznal. Kdyby krajský soud na uvedené reagoval, dostal by se zcela mimo vymezený soudní přezkum napadeného rozhodnutí.

Pokud šlo o žalobní návrh na zrušení napadeného rozhodnutí, resp. i dodatečného platebního výměru, a na zastavení řízení, tak krajský soud pouze okrajově doplňuje, že takový žalobní návrh se částečně vymyká zákonné dikci 78 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení může krajský soud buď žalobu zamítnout pro nedůvodnost, nebo zrušit napadené rozhodnutí, příp. i ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. I pokud by krajský soud shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, nemá žádnou kompetenci

současně zastavovat řízení o žalobě nebo řízení daňové (ze žalobního návrhu není dokonce ani zřejmé, které řízení navrhoval žalobce zastavit).

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 25. října 2017

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
P. J.